

NYITÓ SZEM: ADY

A világ kettéhasad a halál szavára, jobbik fele is kísértetekkel népesül be.

Kétely korma a Napon, ha már megjelent, ha az erőt vett a szépség kitartása.

De nem hiába ébresztjük a pernyétlen éneket, a fel-tamadást az átlátszó levegőben.

Égő, el nem égő üzenetét magasba emeli az idő, a min-telen láttató, nyomtalan fény.

Teljesség, mely ismételhetetlen, lelkünkéből és szün-telen életünkéből támadt.

Leperegnek a hontalan hívások, le a színtelen csókok erről a zászlóról.

Maga-fájdalmát, lélekverő óráit fönntartotta talán a lehetetlen bátorságnak.

Istenkeresését az elborulásnak, nőszabadító hajla-mosságát a csöndnek meg a siratásnak.

De túrhetetlen méltóság, hogy próbáinak gyötrelme megcsúfolja a kishitű önbizalmat.

Főlindult sora elragadtatásba és dühökbe szagat, nincs kímélete az önző széledésre.

Ez az Ő csorbíthatatlan mérközése a gonoszság éle-ivel és a ravaszság hátterével.

Nélküle hogyan is igazítanánk szívünket népek, hol-dak és csillagok zártalan járásához?

Miként egészíthetnők éppé a mindenség kiküzdött részét a kárpótló karolásban?

Őrizhetnők a múlhatatlan múlandóság ellen osztha-tatlan hagyatékunkat, a végtelent?

Nyitó, nagy, babonás szemét ránk veti és mi felelni szeretnénk erre a kérdésre.

A kor kikezddhetetlen nyarában, mely a hegyeket föl-oldozza az évezredes tél alól.

Egycsaládú évszakban, mely begyűjti a magvaváló érzést az ígéretes földön.

Sürgetésben és sorsban egymásba kapaszkodunk, hogy elszereződhessünk a verses határtalansághoz.

A hólyagos múlttól elvált égen papírvékony csillo-gás a közbülső pillanat.

A lüktető egyidejűségben Ady Endre néz ránk, és el-küldhetetlen az Ő tekintete.

